

3 Сцена

Първи ЕВРЕИН:

Нашият народ говори:
„Кой ли тука ще ни води?”

Втори ЕВРЕИН:

Днес не спори всеки втори?
Нека Бог пророк да ни проводи!

Първият ЕВРЕИН:

О т н о в о трябва нашият народ
да учим да се моли!
Това ще бъде славен плод –
Бог да разцелува бедните ни воли!

Вторият ЕВРЕИН:

Вярвам, но не зная как
Всевишният ще ни докосне с пръст.
Но се доверявам п а к –
Той от нас ще снее всеки к р ъ с т.

Първият ЕВРЕИН:

Бедни сме, но бедността ни е богатство,
щом сме тръгнали напред във братство.

Вторият ЕВРЕИН:

Нека вярата ни бъде щит и слънце –
а молитвата ни във небето живо зрънце!

Б О Г: *(Някой говори по мегафон.)*

А з б л а г о в о л я във този техен път!
Моят Дух за всеки ще намери райски кът!
А н г е л и, е л а т е т у к –
небесната тръба готова е да снее всеки смут.

(Влизат ангели – поне двама.)

АНГЕЛ:

Господарю, вече впрегнах белоснежния си кон!
Чакам само бистрия закон, за да достигна Вавилон!

Б О Г:

Долу и м а т в ъ р д е м н о г о плач.
Избавете всеки от безбожния палач!
Нека този бурен Вавилон да стане дом
за всеки без храна и без подслон!

Първият ЕВРЕИН:

Някакво п р е ч у в с т в и е витае в мен –
не призраци, а духове горят и викат:

Вторият ЕВРЕИН:

Хора, сега е нощ, н о и д е д е н –
о с т а в е т е грешните да си хихикат!

Първия ЕВРЕИН:

Откъде научи тази фраза,
как така открадна я от мен?

Вторият ЕВРЕИН:

Влиза нашият народ във фаза –
Бог на всеки да говори в плен!

Първият ЕВРЕИН: (вика)

Чудо! Чудо! Чудо-о!
Духът ми стъпва върху хиляди цветя
и вика: „Ч у д о, ч у д о-о-о!

Вторият ЕВРЕИН:

А този свят е чадо л у д о!
Ч у д е с е н Б о г – т о в а е чудо!

Първият ЕВРЕИН:

Тъкмо вече ни дойде до гуша!

Вторият ЕВРЕИН:

Нека Бог говори, а евреинът да слуша!...

(Излизат от сцената.

Влиза Навуходоносор.)

НАВУХОДОНОСОР:

(Ангелите се въртят около него.)

Усещам унес – клепачите ми тонове тежат.

А м и с л и т е м и – к а к ж у ж а т...

Като п ч е л и с а – к о л к о силно хапят –

бавно и печално в о л я т а м и стапят...

(Оглежда се. Тръгва да се разхожда

По сцената и маха енергично с ръце –

пази се от пчели. Говори си нещо под носа.

После внезапно спира. Вдига ръка – като
човек, който се е сетил нещо. Крещи.)

С т р а ж а! С т р а ж а!

Искам нещо да ви кажа:

(Влизат стражар.)

Моля! Не! Заповядвам: „Първият съветник
да пристигне тук на гълъб бял.

Нека с в е т л и я м у л и к

в е л и к и я т М а р д у к да пази цял!”

(Влиза съветникът, покланя се.)

СЪВЕТНИКЪТ:

Царю, какво гравира твоята душа

с резец от хиляди мъгли?

На кон летях, а после и пеша –

Навсякъде в а л и...

НАВУХОДОНОСОР:

В а л и?

СЪВЕТНИКЪТ:

В а л и в ъ з т о р г в е л и к !
Д о р и М а р д у к и з в ъ р н а л и к !

НАВУХОДОНОСОР:

С я к а ш г л а д н и в ъ л ц и г р и з а х а о п а ш к и в м е н .
Д н е с н е м и е д е н , н е м и е д е н .

(Разхожда се по сцената – гледа публиката.)

Е в р е и т е – н о т е с а с л а б и и б о л н а в и .
А м о и т е к о р о н и в с е с а з д р а в и ...
Д а , ц а р я т т р я б в а н е щ о д а н а п р а в и ! ...

(Бие се в гърдите. Замълчава. Оглежда се.)

СЪВЕТНИКА:

М е ж д у т е з и х о р а в с е к и е г л у п е ц !
Р а з ч и т а м а з н а т е б е – в с е л е н с к и я м ъ д р е ц !

(Навуходоносор е угрижен, не реагира
на ласкателството. Съветникът се покланя
и излиза. Царят става бавно – клати глава.
Казва:)

У з р я х !

(Излиза бързо, като се смее гласно.)